

თინათინი

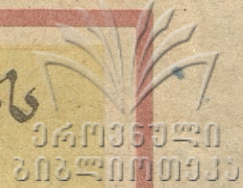
აუბ თუ აუბი არ ვუწოდო,
კარგს სახელად რა დავარქვო?

საბირისა და იუმორის ჟურნალი

136 / 2
1993

ქართულოთბით ქართულოებს ჟულოარი მოქუაქუს თაჟი

ნიკორწმინდა ააგო,
გელათი თუ წუნდა,
ქართულოთბით მოქუონდა
ქართუელს თაჟი მუღამ.

აკვიხილა თვალები
ცხრა აპრილმა რამდენს,
ქართულოთბით მოგვექონდა
თაჟი გუშინდლამდე.

მერე, ბედისწერამ რომ
აკვიბნია გზები,
ერთიურთს მუჟა ღაჟუწუქთ
იმნაირი გზებით,

მტერსაც შეშურდებოდა
სისასტიკე ჩვენი...
თვალში გვიდგას ცრემლებად
ბედის განაჩენი.

ამაყები ერთბაშად
გავხდით საცოდავი,
ქართულოთბით ქართულებს
აღარ მოგვაქვს თაჟი.

მაინც ის ღრო ძალიან
შორს არ არის ვგონებ,
ქართუელნი ქართულოთბით
თავს რომ მოვიწონებთ.

ტაგუ მუჟაროშვილი

— გაიცანით ჩემი საქმრო, ავტომატიკის
ფაკულტეტის სტუდენტია.
— არ გვინდა, არ გავაგონო ავტომატი

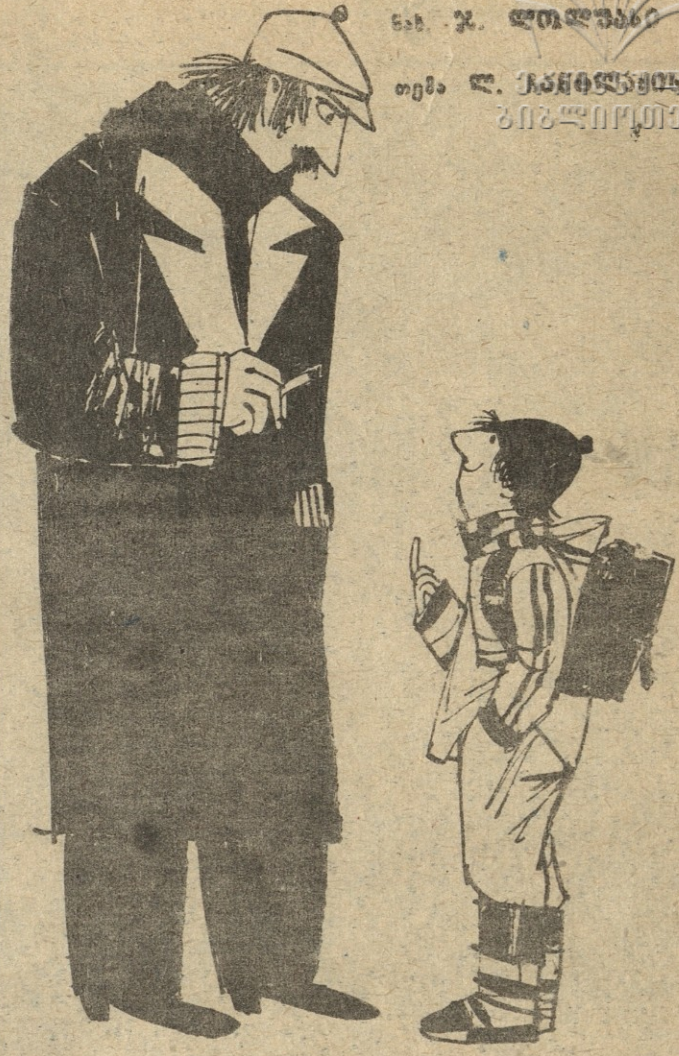
ნახ. ჯ. ლოლუასი
თემა მ. სიხარულიძისა

20.2.75

ნაბ. პ. ლომიანი
თემა ლ. ქაჩიყაძე
გეოლოგი

- **პირამ** ჩაის ნაძებარს „პერენია“ ერქვა და კარგი იყო, რადგან არაფრისაც არ გვეშინოდა. ახლა „პერენია“ ჩაის ნაძებარს პეკია დ ცუდია, რადგან... იმდენი ღირს „პერენია“, რომ შევხედავ, შეშინაო..
- **პირამ** ლუღს „პევა“ ერქვა და ისეთი იაფი და კარგი იყო, რომ ახლა, როდესაც „პევა“ ლუღი პეკია და ისეთი, ისეთი და ისეთია, რომ შეხებდნენ „პევა“, თვალებიდან ცრემლი მცვივია..
- **პირამ** ყავას „კოფე“ ერქვა და ისე ხელშისაწვდომი იყო, რომ გეხვა და გეხვა, თუნდაც ხალხსაც ვიყოს ახლა „კოფე“ ყავა პეკია და... ისე ძვირია ყავა, რომ... ვაჟა, ვაჟა, ვაჟა..
- **პირამ** ძებვის „კოლბასა“ ერქვა და ისე იაფი ღირდა, რომ შეძლებული ხალხი ხარცხვილით ვერც უიღულობდა მას.. ახლა „კოლბას“ ძებვი პეკია და შეძლებული ხალხისთვისაც კი ისე ძვირია ძებვი, ლამის შევჭამოთ... ნების!
- **პირამ** შაქრის ფხვნილს „პესოკი“ ერქვა და ისე იაფად და იმდენი რაოდენობით იშოვებოდა, რომ გინდ ჩაი-მურაბისთვის იყიდდი, გინდ — ღვინოსათვის და გინდ — სიდედრისათვის შაქრის ავადმყოფობის დახმარათვად ახლა „პესოკი“ შაქრის ფხვნილი პეკია და... იმდენი ღირს „პესოკი“, შემართება შე შოკი!
- **პირამ** ორცობილას „სუხარი“ ერქვა და ხალხი მას ქაშიდა. ახლა „სუხარს“ ორცობილა პეკია და ხალხი იმას არა, „კაშის“, იმ ფასად ის რომ შექაშოს!
- **პირამ** ნათურას „ლაშოჩია“ ერქვა და კარგი იყო, რადგან არემარე განათებული იყო. ახლა „ლაშოჩიას“ ნათურა პეკია და ცუდია, რადგან ათვატიანი პროექტორის შუქით უნდა ეძებო!
- **პირამ** ასანთს „სპიჩა“ ერქვა და ისე ცოტა ღირდა, ტროლინუსის მძლოლისთვის რომ შაურაინი გაეწოდებინა, ხურდაში ერთ კოლოფ ასანთს ვიბრუნებდა. ახლა „სპიჩას“ ასანთი პეკია და ტროლინუსის მძლოლს რომ ერთი კოლოფი უფეშვამო, „ხურდაში“ ბარე ორ მგზავრსაც უფასოდ ჩაწოგაუღებეს!
- **პირამ** აივანს „ბაღკონი“ ერქვა და კარგი იყო, რადგან იქიდან გადმოხედვისას ხან ხალხი შოთამაზე ხეყვებებს დაინახავდი, ხან — ჩრდილში ჩადგმულ მაგიდას, ხან — ხეს, ხან — ყვავილს და ა. შ. ახლა „ბაღკონს“ აივანი პეკია და ცუდია, რადგან იქიდან რომ გადახედავ, გარაყების მეტს ვერაფერს დაინახავ და უნებურად მისვლები, რომ შენც ხხვებთან ერთად ერთ დიდ გარაყში ხარ ჩაეტილი უხაწვავ-უხაზურაყოფ!

— ძია-კაცო, ერთი ნაფაზი დამართებენე რა!
— შენ იცი ახლა რა ღირს ნაფაზი?!

კაპუკუჩარი

გაზონებზე ყვავილები
ყვავის.
არად ვაგლებ, ვავიძახი
„ვა-ვა“-ს.
ვაკეში რომ გადაიფრენს
ყვავი,
„ვა-ვა“-ს მაგიურად მზავის:
„ვა-ვა! ვა-ვა!“
ალარა მაქვს ვავის ვიდვის
თავი,
ვავის ფასმა ცოცხლად
გამატყავა.

გურამ ინასარიძე

ლალი ცაფიტივილი

საქართველოს
საზოგადოებრივი
ცენტრის მიერ

სევა ურთივან

ნახარბიანები

— კოწია, დღეს ხომ გაქვს წყალი?
— კი, კაცო, ჩამომდის ზემოდან!

სევა ურთივან ერთი კეთილი, კუკუამახვილი, კოლორიტული და იუმორით სავსე თბილისელი კაცი იყო...

მოვიდა ჩემთან ოლეგ ნიშნიანიძე, წამომყვები, სევა ვნახოთ, საქმე მაქვსო. მივედი სევასთან ბინაზე, გვითხრეს: დედამისის საფლავზე წავიდა, ორმოცი ახლოვდებაო. წავედი სასაფლაოზე, ვნახეთ სევა. ვსაუბრობთ და თან დავდივართ საფლავებს შუა. უცბად ოლეგი ერთ საფლავთან შეჩერდა, ერთხანს დააცქერდა მიცვალებულის სურათს, მერე კი შეიცხადა: ეს რა მოსვლია ამ კაცს, ორი ათასი მანეთი გამომართვა — ტელეფონს დავიდგამო და ე, ნახე ახლა..

— რას ერჩი, სიტყვის კაცი ყოფილა, მიწაში ჩასულა და კაბელი გაყავს! — დაამშვიდა სევამ.

ღათო ჯავახიშვილი და სევა მუშობლებიც იყვნენ და მეგობრებიც. ღათოს ბებია რომ გარდაიცვალა, სხვადასხვა მიზეზთა გამო ქელეხი ვერ გადაუხადეს, მაგრამ ბებიის სულის მოსახსენებლად ღათოს შაინც დაუპატიჟებია რამდენიმე მეგობარი, შათ შორის სევაც და შეუყვანია სახლის ახლოს მდებარე დუქანში, თანაც უთქვამს: ბინიდან არაგვ გამოვიტან, ორი კაი კილკის კონსერვიც მაქვს და იმახაც წამოვიღებო. სახლისკენ რომ წასულა, შუა გზიდან დაბრუნებულია და ბიჭებისთვის უკითხავს: კილკის კონსერვი ორივე წამოვიღო, თუ ერთიც გვეყოფაო?

— ერთი წამოიღე და ერთიც ორმოცისთვის შეინახეო, — უთქვამს სევას.

სასტუმრო „თბილისის“ მესამე სართულზე ერთ დროს შესანიშნავი ბუფეტი იყო. მეზუფეტეს არარატა ერქვა. არარატას ყოველთვის ჰქონდა კარგი პურ-მარილი — თევზეული, ძეხვეული, ერბო-კვერცხი, სოსისი, სარდელი, სომხური კონიაკი...

შევედი ერთხელ მეგობრები. სევამ არარატას ოცი კვერცხის ერბო-კვერცხი შეუკვეთა სოსისთან ერთად, თან დაამატა „გლახური“ შეგვიწვიო. ერთმა იუარა — „გლახური“ არ მიყვარსო, მეორემ — შე მიყვარსო. ატყდა ამასვე კამათი. დაიბნა არარატა, რა ქნას არ იცის.

ბოლოს დაუა ისევ სევამ გადაწყვიტა: „გლახური“ ჯობს მოიტანოს, კვერცხებს არარატას თვალწინ დავითვლით და ვერ მოგვატყუებსო.

არარატამ, ცხადია, იწყინა, მაგრამ ისევ სევამ მოუბოდიშა:

— არ გეწყინოს, არარატ, ზომ იცი, ყველა ზუმრობაში სიმართლის წილიც არისო.

დაბნეული არარატა სამზარეულოში შებრუნდა „გლახურის“ შესაწვავად.

იმ დღეს პლენარზე, გორკის პარკში, დიდი ზე-
იმი იყო, მიმდინარეობდა ძაღლების გამოფენა. ახლო-
მახლო ქუჩები სავსე იყო ჯიშოვანი ძაღლებითა და მათი
თავმომწონე პატრონებით. ერთმა სიმშათიურმა ქალბა-
ტონმა ჩვენს გვერდით ჩაატარა მედლებით მორთული
ლამაზი ძაღლი.

სევამ წრდილობიანად კითხა:

— ქალბატონო, გამოფენაზე ხომ არ გყავდათ ეს
ძაღლი?

ქალბატონმა ამაყად უპასუხა:

— დიას, გამოფენაზე მყავდა და ოქროს მედალიც
აიღო.

— აწი, ალბათ, სამედიცინოზე შეიყვანთ, — გაეკი-
ლიკა სევა.

— რატომაც არა, მე შენ გეტყვი და ბევრ იქაურ ფუ-
ლით მოწყობილ სტუდენტს არა ჯობია?! — მიუგო ქალ-
ბატონმა და თავისი ძაღლი გულში ნაზად ჩაიხუტა.

მართმა შეგობარმა უხვევდურა სევას:

— არა გრცხვენია, რა პალტოთი დადის მამაშენი.

— შენ არა გრცხვენია, რომ არა გყავს მამა?! — უპა-
სუხა სევამ.

შოთა ჩაპეიტაძე

ატირებული გულისტქმა,
ღვინო — ქცეული ძმრად;
ღღეს — მტრობით გზაარეული,
აღრე — ნამყოფი ძმად.
ენა — ავ-კარვის გამრჩევი,
ენა — ქცეული ძელად;
კაცი — სიმართლის ლამპარი
უსამართლობის ძღვნად,
მამულის დედად გაზრდილი
მამულის მკვლელის რძლად;
სიტყვა — ფოლადზე მაგარი
გადაქცეული წყლად.
იმედის ცრემლად დაღწობა,
ცრემლი — სიცრუის რწყვად;
სულების გადატაკება
ცხელი გულების წვად!..

გივი სოფიშვილი

ნაბ. 3. პიტრიაშვილის

სინტაგორ

მეტი, ჰეჩა!

„გვიხარია, ზეპირი განა არის სულ ერთი“
0 1 0 2.

პურია ვეღა შენ გარდა რომ არიყო და ახერხებდა...
მშობი, რაც დღეზე შევიძლია, ნუ გადახდებ სახვლითო: შენი, ეს რა ნაჭურია! — თუღმაზე, გულზეც ვაჩასაქ მიდი, ბიჭო, შინაძღუე არ დავაგწრონი, ჰეჩა, ჰეჩა! მიწაზეწაღსა მოვადინი და გამოხედის შინა გრძელი — ცარიელი თუკი წაყო, ცარიელი სავარგული! დაიკვე ნაჭურველი! სახვლითო რომ გაღმრფიდა — დაუძველი აღაღია, თავს დეკეი ატვირტვით,

ნუ გადახდებ სახვლითო! მოვყავი თუ შეზიხული რაც დაინდებ, ისიც კმარა, — მიდი, შინა გაუბრძევე, ჰეჩა, ბიჭო, ჰეჩა, ჰეჩა! ვანას, როცა მოიწვილები, ადვილია წამებით შეიან. ჰეჩა, ბიჭო, მოსწავლა, შეაღ ვაითუ იქნეს გვიანი ის გოგონა, ცხოვეთავია, შენ რომ მოეწონს რა ხანია, მიდი, სადმე მოიხილეთ, ნუ გადახდებ სახვლითო! აუბოლოვე გაუმარეო სასახელი შეუქალის წინგებს, ხან კიბეზე, ჩაიოკვით, ხან ქუჩაში იმთბრინე! ეს ქვევანა იმიხია, ვინც დროულად მოიხმარა იფიდე და გაეფიდე და მოიხმებო ვუდი ჰეჩა! შრომის კავალი გაუფიდე, შემოიშვიდი იფიდე „ახლის“! აქეთ ხიდი ადუიქი იქ დაუქვი მაგანს ხსილი! ჰეჩა, ბიჭო, ვაინებრი, სახლი ღუწუ კალისავით,

შეაინე საქრთველის სახატე და სალოცავი! ხვალინდლა იხერია რა სამეზინ დარდი არის რას პაატა, რა თუელორე, რისი ცოტენე ღდაიანი მიღუნ ჰეჩა...! მაგრან ერთი კი გახსოვდეს, მახარია: შენი ქვევა ქვევინს უწერში ნაცუეული დახვარია! და ქარაშხალს ის მოიძიეს; ვინც დღეისთვის თუგას ხიოს — აქ თუ ხასკულს ვადაურნი, მოეკათებენ ხაიფიონ!

ნოვაზარ ახსახაზა

ნაბ. 8. აბაშიძის

მრინეულის სიცივე

(დასლინი რეჟისაჟი)

პირი: ვიცი დეკრეცა და ვინარია. ივანე გეგურე, კის უბოლუვე ვინებრა, ცოლმა ვიხიოცა... კიდეუ სხლის ვაიქვევინი, აღარ ვიცი.

რეჟისორი: მე ჩემი აზრი მაქვს, ნელს ვერღუნ, ჩემს საუთარი ისეც რომ არ იყოს, პროცენტითორიზმის დრო მოესხეთ, დავამხიეთ, დავასამარეთ!

პირი: კარგი, ში, კარგი ვიცი მაგი ჩემს. ისიც ვიცი, რომ თანამდებობის ბორტად გამოხედვისისა და ბორტკრატისზმის დროც დავამხიეთ, დავასამარეთ; ვაი-ცამბეგვით!

რეჟისორი: კარგი, კაცი, მე ვახსურებ. ბოლის და ბოლის, რა ბორტად გამოხედვისზეა უქ ლაბარეკე ვარ მე ამ უწრნალის რედაქტორი თუ არა?

პირი: ბოლის და ბოლის, ვარ მე ლექსების ავტორი თუ არა?

რეჟისორი: შენი საქმე იყო შეიხიხვა, ჩემი საქმე დაბეჭდვია!

პირი: შენი ღუძინი კი არ არის ეს, სახვლითობ-რევი უწრნალი!

რეჟისორი: შიი უბეჭეს!

პირი: ვუბნებთ, ვერ ვაიტან შენსს!

რეჟისორი: მე კი ვუბნებთ, რომ ვაიტიან!

პირი: ვერ დაბეჭდვ!

რეჟისორი: შუე შალღა იქნება, სტაფიონი — დაბლა!

პირი: ვაივე, კაცი, აღარ მოიწონს ვე ლექსები, ვი რეჟისორი: რას კვეთა, არ მოეწონს! რაკი ვა-მოგახედე, ჩემი საქმეა დაბეჭდვა-არდაბეჭდვა რომ ვარ-დეკლადორე, მაშინ რაღას იზამდი!

პირი: რაღა უნდა მეწინა?

რეჟისორი: მოლა, ვარგული არა, მაინც რა არ მოეწონს. ვერ ვაბეჭდა, შესანახებო ლექსები! ა, თუ ვინდა, მოისმინე კიდეუ, ეთხილ!

პირი: არ პირდა!

რეჟისორი: კარგი რა, თუ კაცი ხარ! უწინ და-სულა!

პირი: როგორც შენსევე, კრუს და ხეატუს ვეროლ ფოთლებს, კაცი, ნებრარეკევი, ამბეჭდვებს ვაწუშო ბოლოებს, ვაიტიან წამირის დარჩა, თოვლი მიწეც ა, ამისხეც დაუბნება შენ ქარა, ჰეჩო, ჰეჩო, ახალწლისეკე!

პირი: რა მოეწონს მაგ უნებიაში?

რეჟისორი: ხედვის სიცივნეზე, არატრფარე ტული სახეები... მოეღუდ, მაგარი ლექსები, არ მოეუ-ლოდი შეწინა!

პირი: — ვეგონება არა გაქვს, პრ გეხმის პოეზია... იგი რა, თუ შენ მაგ ლექსებს დამბეჭდვა, იმწუთის გა-დავიხილ სამეგეროს — შენს უწრნალზე სასოტბო წე-რილს გამოხედვინებ ვაბეჭო, ხომ იყო, ვაგანმალუ-ლი მაქვს! ცაში ავიყვან, ვენისოლ დახვავა!

რეჟისორი: ვაიტიდე, ვერღუნ! თაკი მოიბეჭდვება!

პირი: შენთან ერთად! მე ისედაც მჭერი თავს მაგ ლექსების დაბეჭდვით!

რეჟისორი: ვაინოვლებ ციცილწამებისათვის!

პირი: მეც ვაინოვლებ ციცილწამებისათვის!

რეჟისორი: შეგებდებით, აბა, სასანაროლოში...
ორეკუარა!

პირი: გულ ზაი!

ლარი ნანტაჟა

680/44

ეროვნული
გიგლირთქვე

— ბაბუ, მომეცი მაგ ფილთა-თოფი,
აფხაზეთში მივლივარ!

ნახ. მ. აბაშიძისა
თემა შ. სიხარულიძისა

შურნალი „ნიანგი“, № 5 (1879). პარტი. გამოდის 1923 წლის ივნისიდან.

მოთავაზო რედაქტორი ზაპრ ბოლშევიკი. სარედაქციო კოლეგია: მურთაზ აბაშიძე, ქაბუა აბრევიანი, ნიკოლა ხარაია, რევაზ აფანიძე, ჯემალ ლიღუა (მხატვარ-რედაქტორი), ვიკო ლიშიძე, ნოდარ მალაიანი, რევაზ მიშველძე, ვიკო პეტრიაშვილი, ალექსანდრე ხაჩიანი, ბედონ ხოსროვიანი (მოთავაზო რედაქტორის მოადგილე, ვენერა ლუიზი დირექტორი), მიხეილ ქვლიციანი, დედა მანდაძე, ჯანსუღ ხარკვიანი, თამარ წყნეიძე, ალექსანდრე ჯანაშიანი. ტექნიკური რედაქტორი გიორგი დუნდუა. გადაეცა ასაწყობად 31. 03. 93 წ., ხელმოწერილია დისაბეკიდან 29. 06. 93 წ., ქალაქის ზომა 60x90¹/₈, ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1, საილიტებო-საგამომცემლო თაბახი 1, საქართველოს შურნალ-გაზეთების გამომცემლობა „საშობლოს“ სტამბა. შეკვ. № 480. ტირაჟი 21.500. შურნალი გამოდის თვეში ორჯერ. შურნალი რეგისტრირებულია საქართველოს რესპუბლიკის იუსტიციის სამინისტროში. რეგისტრაციის № 0606. რედაქციის მისამართი: 880005, თბილისი-5, რუსთაველის პრ. № 42. საკონტაქტო ტელეფონები: 93-49-32, 99-76-69. ინდექსი 75187.